

Berlin 2011

Ferietur

Oktober 2011



Bitte bei Fahrtantritt sofort entwerfen
Please validate your ticket



00130A Mo 4-1-17 40

Berlin WelcomeCard 2011
Ab Entwertung 72 Std. gültig

Berlin AB
B1W72 **22,90 EUR**
inklusive VBB-Gebühr 16,00 EUR – 7%USt



Gemeinsamer Tarif des im Verkehrsverbund Berlin-Brandenburg zusammenwirkenden Verkehrsunternehmens (VBB-Tarif). Gültig nach den geltenden Beförderungsbedingungen.
BVG - Hallesches Tor 15-17 · 10179 Berlin · Tel. 25 60

00078083 050301 



360° Berlin
Bar 203 m Restaurant 207 m

Gegen Vorlage dieses Coupons erhalten Sie € 5 Nachlass in unserer Bar oder unserem Restaurant ab einem Rechnungsbetrag von € 15. Der Nachlass ist nicht auszahlbar und es kann jeweils nur ein Coupon per Rechnung eingelöst werden.

This voucher, when presented in our bar or restaurant, will entitle you to a discount of € 5 off your bill as long as the total bill is more than € 15. It cannot be exchanged for cash and only one voucher per bill please.

BERLINER FERNSEHTURM
info@tv-turm.de · www.tv-turm.de

Nachdruck verboten

Lørdag 8. oktober
Ida Marie kjørte oss ut til flyplassen. Vi har pakket to koffertene og tatt ut boardingkortene fra Internett hjemme. Passene var på plass. PC-ene var pakket for seg i egen PC-veske. Der lå også to bøker: 'Krig og fred' av Leo Tolstoj og 'Veteraner', en bok om amerikanernes innsats i Stillehavet under den andre verdenskrig. Huset var forsvarlig låst. En uplight var halveis påslått i stua for å vise at det kunne være folk hjemme. Sykkelen til Britt ble hengt opp sammen med min på veggen bak garasjen der de hang på vggen under tak. Så alt var klart for avgang.

Vi hadde tenkt å dra klokka tre, men Ida Marie ringte og spurte etter eksakt avgang fra Trondheim. Hun skulle kjøre oss ut til flyplassen, for hun ville låne bilen mens vi var borte. Hun lurte på om hun rakk å øve før vi kom. Da vi skjønte at hun bare satt og ventet på oss så vi bestemte oss for likeså gjerne å dra med en gang. For oss var det det samme om vi ventet her eller der, - hjemme eller på Værnes. Dro vi med det sammen, kunne i alle fall Ida Marie utnytte tida litt bedre. Så jeg skiftet til reiseantrekket som Britt hadde lagt klart for meg og pakket de siste restene som skulle med på turen. Og så satte vi oss inne i bilen og dro
Ja, ja, sa jeg da vi dro, - nå drar vi på ferie. - Det er ikke verre å dra til Berln enn å være her i høstferien, sa jeg til Britt. Det var nemlig meldt

svært dårlig vær her hjemme i høstferien. Det kunne neppe bli verre i Berlin.

Da vi kjørte ned Nonnegata på vei til Frode, ringte vi Ida Marie fra biltelefonen.

- Vi er i Nonnegata nå, sa jeg
- Ok, da kommer jeg ut, sa Ida Marie.

Ida Marie var hos Frode der hun spiste forkost som bestod av egg og bacon. Hans Andreas var på besøk. Han er sønnen til tante Margrethe.

Hans Andreas har store problemer på skolen, så han fikk en time-out hos Frode. Han er hans store forbilde. Og nå har Frode tilbød seg på ha han hos seg noen dager. Han tok fly til Værnes der Frode hentet han. Ida Marie er også svært engasjert i dette. De to har tatt han med på Bobling og car racing. Borghild og Ida Marie hadde invitert seg selv til frokost til Frode og Hans Andreas lørdag morgen. Frode hadde disket opp med egg og bacon til alle sammen! Ellers hadde satt Frode og Hans Andreas og pogramuerte Java sammen. De hadde nok en felles nteresse for slikt.

Vi stoppet utenfor hos Frode og så ingen ting til Ida Marie. Det var litt trafikk i strøket så jeg satte bilen delvis på fortauet for ikke å hindre trafikken. Omsider dukket hun opp og gikk rett mot førersetet der jeg satt.

- Skal du kjøre med det samme? spurte jeg
- Selvfølgelig! Hadde du trodd noe annet! svarte hun.

Jeg satte meg i baksetet og Ida Marie tok førerplassen.

Vi kom til Værnes i god tid før flyet gikk og ventet på utenlandsterminalen på at flyet skulle gå. Der traff vi Britt Rasmussen med mann og slektinger som skulle til Tyrkia.

Omsider var det innsjekking på skranken. Vi viste utskriften vi hadde tatt med hjemmefra med optisk kode. Flyet skulle først til Amsterdam, Derfra nytt fly til Berlin.

På Shippol ventet vi en times tid. Vi fikk hjelp av en flyplassansatt i å bruke en informasjonspanle til å finne gaten til flyet til Berlin. Det var et stykke å gå dit. Men veien var godt



skiltet og vi kunne bruke transportbånd i gangene. Det gikk derfor greit å finne gate-en.

Flyet til Berlin tok en times tid. Vi fikk et lett måltid på flyet. Vi ankom Tegel flyplass utenfor Berlin i 22-tiden om kvelden. Ein dame på en informasjonsskranke fortalte oss hvordan vi kunne komme oss til hotellet. Vi måtte først ta enbuss til et stoppested som korresponderet med undergrunnen. På bussen var et et skilt i tgaket foran i busse som gav informasjon om neste stoppested. En



damestemme annonserte i tillegg om stoppestedet i god tid før det kom. Det var derfor lett å finne fram.

På stoppestedet fant vi fort undergrunnen. Da v kom ned, minnet systemt svært mye om systemet i London. Men akkurat her var det tagget en del på veggene. En guttegjeng drev omkring på perrongen mens de ventet på toget. Alle hadde hver



sin ølflaske i handa som dedrakk av, men de virket ikke beruset og oppførte seg greit. Det var likevel en smule ubehagelig å se drikkende

ungdommer på toget.

Vi tok toget til Friedricher-strasse. På gata gikk vi inn i en fast-food-butikk og spurte etter hotellet. Det

tillingen vår og gav oss nøkkelkort på rom 402. Da vi skulle ta heisen opp, viste det seg at vi måtte bruke nøkkelkortene for å aktivisere heisen. Det var ikke mulig å bruke heisen uten å være gjest med nøkkelkort på hotellet. En god betryggelse, egentlig.

Rommet var stort og fint. Badet var flot med både dusj, badekar, bide og - selvfølgelig: toalett. Et barber-speil var motert på veggen med et trekkspillfeste. Under vaske var til og med en hårføner.

I tillegg til en dobbeltseng med mange gode puter var det en sitte-



viste seg at det var i nabobygget. Vi fant det med en gang da vi gikk ut av butikken og kom på gata.

Hotellet virket stort og moderne. Betjeningen fant med en gang bes-

gruppe ved vinduet. Denrimelig stor flatskjerm viste et bilde der navnet mitt stod på skjermen der vi ble ønsket velkommetn. Minibaren var halvfull, noe som betydde at vi kunne





få plass til drikkevarer vi selv hadde med. En nettkabel var plassert på bordet Men da jeg prøvde den, fikk jeg ikke forbinelse. En tapp var brekt av på kontakten, så jeg tok dem med ned i resepsjonen for å bytte den. Men da fikk jeg vite at inter-nettforbindelsen koster 5 euro for en time. Det syntes jeg var svært dyrt, så jeg droppet Internettet.

En annen overraskelse jeg skulle få i Berlin, var at telefonen min virket ikke. Jeg fikk ikke kontakt med noen tyske mobiltelefonselskaper. Britt fikk forbindelse, til tross for at også hun har Tele2-abonnement som også jeg har. Like før turen til Berlin ringte jeg Tele2 for å si opp dataforbindelsen på telefonen. Dataforbindelsen førte til skyhøye telefonregninger, og det var ikke muligheter å koble fra dette. Jeg lurer på om de samtidig mistet forbindelse til utenlands telefonoperatører i denne operasjonen.

Sightseeing-tur

På sightseeing-turen i bussen fortalte guiden mye om hva som ble



eller annen renivert gammel bygning i klassisk renessansestil. Det var dette det sikkert var mange av i Berlin før krigen jevnet det meste med krigen., Det ble sagt at 80 prosent av bygningene i Berlin ble ødelagt under krigen.

Vi hoppet av Sightseeing-bussen ved Keiser Wilhelm Gedächtniskirche på Kurfürstendamm. Denne kirken ble bombet under krigen. Etter krigen ble den ikke bygd opp igjen slik den var. Ruinene av kirketårnet ble stående som et krigsminnerke og



ødelagt i Berlin under den andre verdenskrig. Det virket som at hun bebreidet Vesten for bombingene, og ikke Hitler, som var ansvarlig for hele krigen. Men selvfølgelig kan man forstå Berlinerne. Krigen var svært ødeleggende for alle, også for berlinerne. Det var nok en traumatisk hendelse for dem. også Mye uerstattelige verdier gikk tapt i Berlin under krigen. Ikke alt kunne erstattes. Men man blir jo likevel imponert over den gjenreisningen tyskerne har maktet å gjennomføre etter krigen. Det økonomiske underet under Adenauer reiste tyskerne opp som et folk utrolig raskt. Det sier ikke lite om hva som bor i tyskerne av byggende egenskaper

Berlin by består for det meste av nye, moderne bygninger. Alt ble bygget opp på nytt etter krigen i moderne stil. Massive byggverk preger bybilde med mye marmor og stein. Men innimellom de nye bygningene ser vi en



en hel ny moderne utgave av kirken ble bygget på kirketomta som en slags memorial. Da vi stakk innom, var det messe der og det var stengt for turister. Vi kunne stå bak i inngangspartiet og se den store alterringen rundt alteret var fylt av knelende

mennesker som var i ferd med å innta natverden.

Vi tok bussen videre til Potsdamerplatz. Her stod verdens første trafikklys, og var fortsatt drift. Ly-



sene ser vi øverst i toppen på søylen. Tre lamper på linje regulerte en gang i tiden trafikken i dette krysset, men nå stod tårnet bare til pynt inne på plassen.



Her var også det også utstilt deler av muren fra den kalde krigen. Muren ble revet i 1981. Deler av muren stod fortsatt en del steder i Berlin som et minne fra den tiden. Den er utsmykket med grafit-tegninger, og dette utviklet seg etterhvert som en stor kunstvirksomhet.

Vi spiste lunch i Kaisersal i Sony-senteret. Kari Anne opp-lyste at rester fra denne restauranten er fra før krigen. Men der vi sitter ser det helt moderne ut.

Sony-senteret var voldsomt. Takkonstruksjonen var spesielt imponerende. Den danner en slags kulelignende kuppel med en slags seilkonstruksjon i taket. Da vi satte inne på restauranten, la vi merke til at så godt som alle som kom inn i Sony-senteret rettet blikket opp mot kuppelen. Mange tok fram kamera og tok bilder. Mange rettet kameraene mot oss også, der vi satt ved vinduet på innsiden av restauranten og tok bilder av oss.

- Jeg føler meg som en filmstjerne, sa jeg til Britt. Jeg lurte et øyeblikk på hvordan det egentlig føles å være en filmstjerne og hele tiden få oppmerksomhet mot seg.

Vi bestilte en snitzel med rødvin og cola til. Britt tok vann. Maten var



grei.

Dette stedet ble delvis bombet under krigen. Noe rester stod igjen, og det er markert med at de var dekket med glassplater. Da jeg gikk inn for å se på den gamle delen etter maten, kom en av servetørene etter meg og bjeffet et eller annet på tysk. Han trodde sikkert at jeg skulle på toalettet og at jeg hadde gått feil.

Etter maten tok vi en runde inne i det indre atriumet inne i senteret. Det var ulike kafeer overalt. Et lite vannbasseng var i midten med en fontene som sprutet en vannstråle nå og da. På kanten var det også vannstråler – jeg tror det var 3-4 stykker av dem rundt kanten. Ungene moret seg med å ta på vannstrålen med hendene slik



at vann sprutet overalt over vannflaten.

Vi forsøkte å komme oss inn i noen av bygningene uten å lykkes. Et sted virket det som at det var en kinosal der man viste film. Sony har blitt stor også på filmproduksjon, og det var sikkert Sony-produserte filmer som ble vist der.

Etter en runde i senteret gikk vi ut der vi kom inn. Vi tuslet tilbake til det stedet vi gikk av sight-seeing-bussen for å ta den videre. Men da oppdaget vi at gaten var stengt av slik at busse ikke kunne passere der. Det var mengder av politi i gatene, så vil lurte på hva som var på ferde. Helikopter svirret i luftrommet over oss.

Der busstoppet for sightseeinb-



busse var, var det en varebil fra sight-seeing-selskapet. Sidedøren var åpen og det var innrettet en skranke i dør-åpningen. Der satt en dame som ekspederte en familie på tysk som ville kjøpe billetter. Da det ble vår tur, spurte vi hva som foregikk rundt oss. Damen bak skranken i varebilen var ikke stiv i engelsk, så hun greide ikke å gjøre rede for seg. Men bak oss var et ungt ektepar som fortalte at det var et motorsykelstevn på gang. Motorsyklister fra alle verdenshjørner hadde satt hverandre stevne i Berlin, og nå var det like før at en parade av alle motorsyklistene skulle passere. Samtidig fikk vi beskjed om hvor vi kunne gå til neste busstopp for å fortsette reisen med sight-seeing-bussen.

Da vi etterpå gikk over gaten, fikk vi øye på motor-sykelkortesjen. Den kom nedover mot oss på den andre siden av gaten vi gikk på. Jeg skyndte meg å krysse gata, tok opp filmkameraet og startet å filme kortesjen.

Det var hundrevis av motorsyklister, ja kanskje over tusen! Jeg har aldri sett så mange motorsykler før! Det var motorsykler av alle mulige utgaver og størrelser. Noen bråkte noe forferdelig mens andre var nesten lydløse. Enkelte ruste motorene i det de kom forbi for å lage ekstra mye støy. Det var sykler med sidevogner, med doble hjul foran, med doble hjul



bak, Det var firehjulinger, ja alle typer man kan tenke seg. Politiet hadde sine egne sykler som patruljerte langs kanten. Kortesen varte og rakk før den endelig hadde passert.

Etterpp la jeg merke til at de hadde stoppet opp straks nede i gata der vi stod. Vi var heldige som kom midt oppe i dette og fikk se dette.

Vi fikk høre at Nicolas Sarkozy – presidenten i Frankrike – også var på besøk i Berlin for å treffe Angela Merkel, statsministeren i Tyskland. De skulle treffes for å diskutere den økonomiske krisen i EU. Jeg så i avisa dagen etter at de hadde gått inn for å styrke bankvesenet i EU. Helikopterne som svirret over oss kunne like gjerne gjelde dette som motorsykelstevet.

Vi gikk nedover gata for å finne busstoppet for sight-seeing-bussen. Men den fant vi ikke. På veien nedover så vi en egen korteseje av

politimotorsykler. De pilte av gårde nedover gata og forsvant. De hadde sikkert oppdrag i forbindelse med motorsykelstevet. Det kunne også være at de var en del av stevnet for å vise motorsykelaktiviteten i politiet.

Politiet var allstedst nærværende. Det var egentlig betryggende. Vi ser ikke så mye av uniformert polit i gatene i Norge, noe vi egentlig kunne trenge.

Vi lette etter et sted der vi kunne gå på sight-seeing-bussene. Omsider lyktes vi. På veien så vi en gruppe Trabant-biler som passerte. Men vi rakk ikke å få tatt noen bilder av dem før de forsvant. På lyden virket det som motorene hadde gått tom for olje. De laget en malende lyd som virket som metall skrapte mot metall. En blå røk sivet ut av eksosrørene. Dette var totaktsbiler fra Øst-Tysklandstiden som ikke akkurat var miljøvennlige.

Vi hoppet av sight-seeing-bussen i nærheten av Aleksander Platz. Vi hadde kjørt ned en boulevard som var blitt brukt som paradegate i kommunisttida. Gata var 50 meter bred



og egnet seg sikkert for slike ting. Store ensformige boligblokker som var så typiske for kommunisttiden var bygget lagsetter boulevarden.

I Berlin er det to typer trafikk-lys for gangfeltene. Fra kommunisttiden hadde man arvet en mannsfigur på lysene som var mye feitere enn



de slanke fra vest-siden. En rød feit mann med hatt viste at man ikke skulle krysse gata i gangfeltet. En grønn feit mann med hatt skrittet voldsomt framover viste at nå kunne fotgjengerne passere.

Det var et stykke å gå til fjernsynstårnet på Aleksanders plass. Britt maste på at vi kunne ta bussen et stopp videre for å komme oss nærmere tårnet. Men



grønn mann på trafikklyset for fotgjengerfeltet.

Vi spaserte bortover en gågate for å nå tårnet. Der var det et tivoli. Unger spratt opp og ned en trampoline med et strikkbelte om livet som førte dem høyt opp i været. Selgere av pølse gikk rundt med et stativ festet til seg med en kasse for pølsene og en



jeg trumfet gjennom viljen min og gikk av da vi hadde tårnet i sikte i rimelig nærhet.

Vi krysset gaten så snart den tjukke røde mannen med armene strekt ut til sidene skiftet til tjukke spaserende



paraply over seg. Små sigøynergutter kom bort til oss og spurte om vi kunne engelsk. – Do you speak English? spurte de. Vi svarte dem ikke og gikk bare videre. De var tiggere, og vi ville ikke støtte dem.



Det var en masse salgsboder der også.

Vi hadde tenkt å ta oss opp i fjernsynstårnet på Aleksanders plass. Først kunne vi ikke finne inngangen. Men etter en runde rundt hele

tårnet fant vi den omsider, - selvfølgelig akkurat på den siden vi først kom, men så vi altså ikke så.

Det var en mengde folk foran billett-luka som dannede en lang kø.



Jeg trengte sårt et dobesøk, så vi ble enige om at vi skulle droppe tårnet. Vi var slitne også, så vi gikk til en fortauskafe like ved. Der bestilte vi en kopp kaffe og besøkte toalettet. Vi ble sittende der en stund før vi bestemte oss for å trekke oss tilbake til hotellet.

Vi diskuterte litt hvordan vi skulle komme oss til hotellet. Alternativene var å finne et stoppested for sight-



seeingbussen og ta den tilbake. Men vi hadde problem med å finne ut hvor de var, så det endte opp med at vi begynte å gå i retning hotellet.

Vi passerte enbygning som kanskje var rådhuset. Det var en stor rød murbygning med et enormt tårn. Det stod en vakt utenfor inngangen. Foran huset var området avstengt på grunn av et byggearbeid som foregikk i gaten der. Det så ut som at det foregikk en arkeologisk utgraving der.

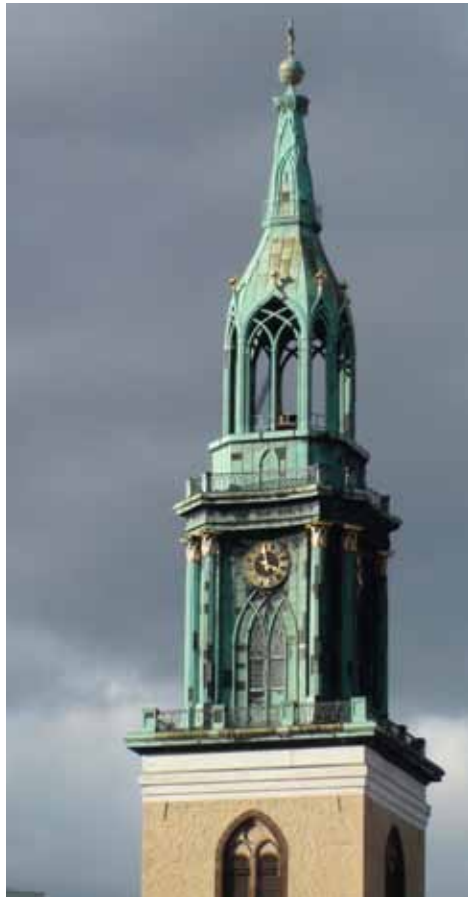
Vi måtte orientere oss på kartet for å finne ut retningen vi skulle gå i. Omsider hadde vi funnet retningen mot hotellet og bestemte oss for gå gjennom en park. På den andre siden av parken gikk Friedrichstrasse, og der fikk vi øye på sight-seeing-busser som passerte forbi. Vi ville prøve å nå en av bussene og måtte krysse over gata for å komme på den rette siden der bussene gikk. Da måtte vi gå tilbake til vegkrysset der det var et fotgjengerfelt. Nyttan av gå kortveien gjennom parken mistet derfor sin hensikt, men det fikk våge seg.

Da vi kom fram tilbusstoppet, gikk jeg bort til en sight-seeing-buss som hadde stoppet der. Britt protesterte vilt. Det var ikke fra det samme selskapet som vi hadde kjøpt billetter fra. Jeg var ikke klar over at det var flere selskap som drev med sight-seeing, så jeg ble sur på Britt da hun begreidet meg for at jeg ikke visste at



det var flere busselskaper som drev med sight-seeing. Jeg gav henne den vanlige belæringen om at hun ikke fikk verken lov til å klage på meg eller belære meg (uten at jeg var klar over at jeg selv dermed virket belærende, med Britt klaget ikke på min belæring på hennes belæring slik jeg klagde på hennes belæring av meg...)

Vi fikk aldri klarhet av om alle sight-seeing-bussene som passerte busstoppet virkelig var fra det selskapet vi hadde bestilt billett fra, så vi begynte å gå videre bortover fortauet. Da passerte vi en forretning som solgte leketøy laget i tre, Utenfor stod en motorsykel i naturlig størrelse laget i tre. Den var selvsagt ikke kjørbær, den var laget kun for å stilles ut. Men jeg var imponert over håndverket som var lagt ned i å lage den. Innenfor hang det en mengde veggur på veggene. Alle hadde en pendel som svingte fra side til side. På urskiven var det et ansikt med øye som beveget



seg i takt med tiden og pendelen. Alle klokkenene var laget i tre. Et imponerende skue!

På vår videre ferd mot hotellet passerte vi en kirke som var et fantastiks byggverk. Vi besøkte denne kirka da vi var i Berlin på hvite.busser-tuen. Det var derfor ikke så interessant å besøke den nå- Kirka ble fullstendig ødelagt under verdenskrigen, men ble bygget opp igjen etter krigen til slik den var. Foran kirka var et åpent grønnarela med et stort bygg på andre siden. Siden vi var i Berlin på hvite-busser-turen, var det kommet opp en kube at et hus i nærheten av denne parken som så ut somet utvik-kspunkt.

Vi passerte ei bro. Da kom vi til et marked der kunstnere av ulike slag hadde utstilt arbeidene sine i boder. Mange rare og spektakulære arbeider var utstilt der. Der hørte vi plutselig stemmene av noen høyrøstede østlendinger også. De snakket om øllkløpene sine. Jeg skammet meg litt på deres vegne over at de var så høyrøstet. Men slik er vel ønstlendinger på utenlandstur.

Vi fant ikke noe vi ønsket å kjøpe der, så vi fortsatte videre nedover gata.

Trafikken i Berlin er ikke så hektisk som vi kunne forvente i sentrum av en storby. 80% av persontransporten i Berlin skjer med offentlige transportmidler som buss, trikk og undergrunn. Stammen i det offentlige transportsystemet, er bussen. Berlin har imotsetning til andre tyske byer dobbeltdekkere Vi tok bussen fra flyplas-



sen, og det var lett for utlendinger å orientere seg på bussene. Et skilt i taket foran i bussen fortalte fortløpende navnet på neste holdeplass. I tillegg annonserte en damestemme navnet på neste stopp. Bussjåføren var en mann, så det var nok en avspilling. Ruten ble godt forklart på veggen på bussen. Dette fungerte med god tysk grundighet.

Bygningene i Berlin er massive. Vi ble imponert over byggestilen. 80% av byen ble ødelagt under verdenskrigen. Her og der kunne vi se noen gamle erverdige bygninger blant de nye blokkene. Det var tydeligvis det som stod igjen etter den allierte bombingene under krigen.

Guiden på sightseeingbussen kommenterte hele tiden virkningen av bombingene av byen under krigen. Tysk historie er tydeligvis en traumatisk sak med alle krigene og konfliktene. Det er besnærende å tenke på hvordan en mann – Hitler – kunne påføre, ikke bare en hel nasjon, men en hel verden – slike ødeleggelser som han gjorde. Det er skremmende å tenke på hvordan han kunne komme til makten i en så stor og mektig nasjon som Tyskland og gjøre så stor skade.

Men en må jo si at det også er imponerende hvordan tyskerne har reist seg etter sine nedture. Det økonomiske under under Adenauer etter krigen er nevnt, Et annet mirakel er hvordan Berlin endret seg etter at muren falt.

Da jeg var i Berlin på 1980-tallet da muren ennå stod i byen, var Brandenburger Tor stengt av muren som var ført opp rett foran. Bak Brandenburger Tor var det et ingenmannsland på øst-siden. Bygninger var revet og plassen var åpen i flere hundre meters bredde bak muren. Det var for at det skulle være lettere

for øst-tysk politi og militærvæsen å kontrollere grenseovergangen.

Nå var det ført opp massive bygninger der. Brandenburger Tor av nesten bygget inn av store bygg. Etter



1981 da muren falt, var Berlin en av verdens største byggeplasser. Det var også et politisk grep å lege sårene fra den kalde krigen fortest mulig og å integrere øst- og vest-Tyskland så fort som mulig. Resultatet har blitt en rekke mektige bygningskompleks der Sony-senteret er et av eksemplene. Her har Sony lagt sin hovedkontor for Europa også.

Omsider nådde vi hotellet. Avstandene i Berlin er ikke så skremmende store. Det var ikke så ille å ta seg fram til fots heller.

På tirsdag var været dårlig. Det duskregnet og sikten var grått. Å besøke fjernsynstårnet var da lite aktuelt. På programmet stod derfor besøk på det jødiske muesset og teknisk museum. Vi tok undergrunnsbanen til ?? Der skulle vi skifte linje fra U6 til U1. Men vi fant ingen linje U1. Senere skulle det vise seg at dette var endret til U12, og det kom ikke godt fram på kartene vi hadde. Resultatet var at vi forsøkte å komme oss fram til teknisk museum til fots. Men da fant vi heller skilt til Jødisk museum og bestemte oss for å ta det først. Vi gikk feil igjen og havnet på Checkpoint Charlie. Der tok vi bilde av Britt som hle tatt til fange av noen kjekke unge



soldater i amerikanske uniformer fra den kalde krigen idet hun forølte å forlate den amerikanske sektor. Vi hadde vært på museet for Checkpoint Charlie før og droppet å gjenta det. I stedet forsøkte vi å komme oss tildet jødiske muesset igjen. Omside fant vi fram og gikk inn hovedinngangen. Der ble vi scannet i en sikkerhetskontroll. Jeg villle direkte til kafeen med mn PC. Britt kjøpte en billett og tok seg en runde rundt på museet mens jeg nøt en kopp kaffe og en muffins.

Etter et stund kom Britt tilbake etter å ha sett mesteparten av muesset.

Da tok også hun e kopp kaffe før vi la ut på gata igjen for å finne tekniske museum. På veien stod en politibil som hadde fått slep av en kranbil.

Vi så bergningsbiler nå og da som hadde personblier på plattingen. De var heist opp på plattingen med en kran bergningsbilen hadde. Personbilene var parkert så tett at det som regel ikke var mulig å stille en bergningsbil bak personbilen som hadde feilparkert og skulle taues inn. I stedet satte de fester rundt alle hjulene og heiste personbilen i været og rett opp på plattingen.

Omsider kom vi fram til tekniske museet. Et stort DC-3-fly hang på utsiden av bygningen og viste at her var museet. Men utenfor inngangen viste et skilt at museet var stengt på mandager. Det var en stor skuffelse. Vi følte at dette var urettferdig når vi nå kom helt fra Norge for å besøke dem.. Vi fikk ta dette en annen dag.

Vi tok undergrunnsbanen tilbake til hotellet.

På hvelden spiste vi middag på et grillhus rett over en kanal ved hotellet. Da vi gikk inn

døren, ble vi møtt av ei blondine som spurte om vi hadde reservert bord.

- No, we haven't , svarte vi på klingende engelsk.

- It is very busy to night, fortalte hun, - but we have a vacant table until 8 o'clock, fortalte hun på enda mer klingende engelsk.

- That is ok with us, fortalte vi, og ble anvist et lite bord for to klemmt inn i en rekke med bord midt inne i kafelandskapet.

Stolene ved bordet var lave slik at jeg følte at hode hvilte på mid-



dagsfatet på bordkanten. Duken var stivpresset. Rundt oss gikk hastig unge mannlige servetører med brune forklær. Vi fikk menykartet, Først fant vi ikke prisene på kartet, Men det stod noen tall utenfor menyvalgene. Vi fikk bekreftet at dette var prisene i euro. Vi bestemte oss for en kalverett, en halvflaske rødvin av billig kvalitet, litt vann og en stor cola. Servetøren satte en lang, slank flaske på bordet. Først lurte vi på hva dette var. Da vi spurte servetøren, svarte han at dette var olje.

- Not for drinking, svarte jeg og pekte på colaglasset

- No,no. Svarte ha. Jeg skjønte ikke visten med denne oljen, for det var ikke noe vi trengte til retten..

Omsider kom maten. Den kom i form av en skål som en dame bar et



et tørkle. Den var tydeligvis varm . En servetør satte fram en aluminiumsprofil på bordet der damen satte fra seg skplen på. Servetøren plasserte en alt for stor dyp tallerken foran oss. Jeg satt neste med haken i fatet der jeg satt på den alt for lave lenestolen foran bordet. Servetøren begynte å øse opp fra gryta. Det var noe store

kjøttstykker han tok fatt i med ei skje, holdt det først over lokket på gryta som han hadde snudd og brukt som et fat for å hindre at det dryppet på duken, og la kjøttet i fatet til Britt, Deretter øste han opp noen grønnsaker og sø fra gryta og tømte det i tallerkenen. Jeg satt og så på dette med store øyne og lurte på hva dette



Vi har alene på trikken. Den gjorde
noen svinger gjennom gatene. Til
slutt kom den en melding også på



Durchmesser der Kugel - 32 m
Diameter of the globe - 32 m

207 m
203 m

Restaurant
Panoramaetage - Panoramic floor

Schachttreppe - 986 Stufen
Staircase - 986 steps

2 Aufzüge - 6 m/s
2 lifts - 6 m/s

Eröffnung - 3. Oktober 1969
Opened - October 3rd, 1969

www.tv-turm.de
Tel.: +49 (0)30 - 24 75 73 - 0

Achtung! Ticketkontrolle am Ein- und Ausgang.
Attention! Contrôle des tickets à l'entrée et à la sortie.
¡Atención! Control de tickets a la entrada y salida.

Ticketnr.: 806
www.mbox.de

2998955687157

Kategorie: Erwachsener
Preis: 11,00 €
Einlassdatum: 13.10.2011
SMS-Code: 56380823
Einlasszeit lt. Ticketzähler

orientere oss tilbake igjen dersom vi havnet i periferien et sted.

Omsider kom trikken seg ut av trafikkøen og stoppet på et stoppested, Vi gikk ut og tok et trikk som gikk motsatt retning for å komme oss tilbake igjen. Det gikk fortere og greiere, da det ikke var rushtrafikk



CulinAsia

FRESH FOOD

CulinAsia

Friedrichstr. 103 10117 Berlin

UID:Steuernr: DE 264539177

Tel:030.22667996

Bon-Nr: A043

Tisch Nr: - 44

Administrators

09.10.2011 17

Anz Artikel	Pre
1 still 0,75	5,00
1 Café	2,50
Summe MwSt 19,00 9% Netto 7,80 1,20 6,50	

.....

Vielen Dank für Ihren Besuch!

und freuen uns auf ein Wiedersehen.

Tyskland har en traumatisk historie med mye vold, kriger og elendighet. I ankomsthallen var det projesert et stort kart på en monter som viste utstrekningen av Tyskland fra Kristi fødsel og fram til i dag. Visningen viste at det gjennom tidene hadde

Starbucks Coffee
Deutschland GmbH



Panoramastrasse 1a
10178 Berlin
030-21230858

3008

hk 6322 130kt'11 11:21

For Here

1 OrangeHitchcock	2,50
1 PikePlace T	1,70
Bar	5,00
0,67 MwSt. 19%	4,20
Netto	3,53
Zw. Summe	4,20
Zahlung	4,20
Rückgeld	0,80

Steuernummer 2/1849/2293
Umtausch nur mit Kassensbon!

I første etasje var det vist tiden etter 1918 fram til i dag. Den var ikke mindre traumatisk, men første- og andre verdenskrig Med Tysklands deling og muren som falt. Jeg merket meg at det var grupper av ungdommer i utstillingen som lyttet uvanlig oppmerksomt til hva guidene fortalte om historien til Tyskland. Jeg vet ikke hva de tenkte på om det de fikk høre. Lett å forholde seg til det, er det vel neppe. Det er trist at det er volds-



menn, fyrster og maktmennexer som skriver historien. Dette gjelder ikke bare Tyskland da, det gjelder vel de fleste land.

Selv synes jeg likevel det var et lyspunkt i opplysningstiden og den industrielle revolusjon. Da utviklet det seg positive elementer i historiskrivningen som kom den vanlige mann og kvinne til nytte. Men når dette slår feil, går det galt igjen. Krakket på Wall Street i 1929 fikk store konsekvenser for tyskerne. De var avhengig av kreditter for å selge

varene sine. Etter krakket stoppet kredittene opp obedet førte til at store deler av samfunnslivet stoppet opp. Det var 5 mill arbeidsleidge etter dette. De sosiale systemene i landet greide ikke å takle dette og mange fikk ikke den støtten de hadde krav på.Følgen var at mange begikk selvmord, de følte ikke at livene de hadde var så mye verdt. Dette igjen gav grobunnn for Hitler og nazistene, som i sin tur førte til andre verdenskrig. Hadde vi ikke hatt krakket på Wall Street i 1929, ville heller neppe verdenskrigen blitt noe av. En tank- evекker på hva økonomi kan føre til, og hva dagens finanskriser pånytt kan få av konsekvenser.

Etter besøket i historisk museum hastet vi mot Brandenburger Tor og Riksdagsbygningen. Vi hadde en time på oss til å nå lunchen, og det var rikelig med tid. Det regnet, og vi gikk med paraplyer. I krysset Friedrichs gate og Under den Linden virket ikke trafikklyset, og politiet var ute og dirigerte trafikken manuelt. Vi gikk videre nedover Under den Linden og passerte Madam Tussaus vokskabinett avdeling Berlin og et forum for Willy Brant.

Jeg var i Berlin i 1984 da muren ennå var der. Brandenburger Tor var da inngjærdet av muren. Den gikk i en bue rundt porten og fortsatte videre nedover gata. Bak Brandenburger Tor var det tomt for hus. Der var det et tomt ingemannsland som var ryddet av den sovjetiske okkupasjonsmakten for lettere å kontrollere muren. Neste gang jeg var der, var på hvite.busse-tur i 2000. Da var muren revet her. Brandenburger Tor stod alene som et monument . Etter at muren ble revet i 1981 ble dette området en av verdens største byggeplasser. I dag er Brandenburger Tor nesten bygget inn av mektige, moderne bygninger. Byen har reist seg, både fra verdenskrigens bomeherjinger og sovjetisk okkupasjon til å bli en moderne storby. Men minnene om historien er der, og vil være der hele tiden.

Vi nærmet oss riksdagbygningen. Vi fikk ikke komme i glasstårnet da det denne uken var glasspussing der

og stengt for almenheten. Men vi fikk bestilt denne lunchen i restauranten som er på toppen av bygningen.

Det var store sikkerhetsforordninger for å komme inn. Foran riksdagen var det reist brakker med scanneutstyr for å sjekke gjester som kom. Vakten fant vår resvasjon i papirene sine, og vi fikk komme inn. Jeg hadde ikke med passet, som egentlig var påkrevet. Det lå igjen på hotellet, men han godtok visakortet mitt som legemitasjon Sekken og alt vi hadde ble scannet. Deretter ventet vi på den andre siden av brakken der en vakt samlet opp en del gjester. Da puljen var stor nok, ble døren åpnet og han fulgte oss opp trappen til selve riksdagen. Der ble vi ført inn i en glasssluse i en kontrollpost. Når alle var kommet inn, ble døren lukket bak oss og døren foran åpnet. En vakt førte oss videre til en heis som ble operert av en annen vakt. Den gikk opp til toppen av bygningen. Der gikk vi ut på taket i regnværet. Det var ennå en halvtime til det avtalte lunchtidspunktet, så vi vandret rundt og så på den sparsomme utsikten som det var denne dagen på grunn av det dårlige været. Omsider gikk vi inn i selve restauranten. Den var bygge oppe på taket på riksdagbygget i en stil som skilte seg ut fra den massive steinbygget for øvrig. Det var tydelig at dette var bygget på i ettertid. Jeg var blitt våt foran på skjorta av regnet. Jeg la ikke merke til det før jeg kom inn og skulle henge av meg jakken. Jeg burde dratt igjen glidelåsen på jakken for å unngå dette, men jeg oppdaget ikke før jeg gikk inn i restauranten hvor våt jeg hadde blitt.

Vi presenterte oss for servetøren som tok imot gjestene. Han fant omsider navnene våre i parene sine og henviste oss til et tomannsbord midt i restauranten. Den var langt fra fullt, så det var ikke på grunn av plassmangel vi måtte bestille bord på forhånd. Det var vel heller på grunn av sikkerhetskravene.

Vi bestilte en kjøttrett som var utmerket tillaget og den smakte fortreffelig. I tillegg spanderte vi på oss en god rødvin og en flaske med brus-

bokforretningen og gikk tilbake til hotellet.

Det varte ikke lenge før Britt dukket opp. Da hadde jeg rukket åspise opp en av de fire yogurtene vi hadde kjøpt. Det var litt problematisk å få den i seg uten ei skjei. Men jeg fant en brusopptrekker som jeg skrapte tom begeret med etter at jeg hadde tømt i meg mesteparten av den. Jeg spiste også opp restene av en nøttesjoloade som jeg hadde kjøpt på Værnes og kastet papiret i raskkurven. Jeg tenkte at jeg kunne gjøre det før Britt kom tilbake og kommenterte min sjokoladespising, - som hunmisliker sterkt. Men hun oppdaget det men en gang da hun kom fordi jeg hadde bommet på raskbøtta da jeg kastet papiret. Det lå pågulvet ved siden av, og Britt koste seg sikkert for alt det var verdt da hun plukket opp papiret og la det i raskbøtta samtidig som hun gav meg ei lekse om hvor skadelig sjokoladespisingen min var.

Jeg tok fram PCen og skulle til å jobbe litt, men orket det ikke. I stedet ble jeg sittende å se på en kinesisk nyhetskanal som var lagt opp nesten som en kopi av CNN. Jeg lurte på om kanalen var frittstående i forhold til de kinesiske myndighetene. Den var temmelig åpenhjertig. Men jeg merket meg at reportasjene fra Syria var noe annerledes enn hva jeg var vant til fra andre kanaler. De støttet i vemeneskerettigheter og slik vi fører fra vestlig presse.

Resten av kvelden tilbrakte jeg i baren og nøt min PC og en kopp kaffe...

Onsdag 12.oktober

Vi spiste stdandarforkost på hotellet. Britt begynte med sin yougurt-sak og fortsatte med et horn. Jeg begynte med en liten posjon corn flakes. Deretter en risten lofff med et speilegg. Ellers har jeg gjerne tatt eggerøre og bacon med to skiver brød. Drikke var kaffe og appelsionjouice.

Servetørene var over oss hele tidenb og fjernet brukte fat og ytet en utmerket service. Kokker stod bak disken og stekte egg som vi kunne få helt ferskt. De viste en utrlig flott profesjon i behandlingen av gjenstene.

Denne dagen skulle vi til tekniske museum. Vi tok undergrunnsbanen U6 fra Friedricher strasse til sjæringspunktet med U7 videre til ??. Der kunne vi se tekniske museum direkte fra undergrunnsternminalen. DC-3-flyet hang fortsatt over bygningen utenfor museet. Vi kom oss bort til museet etter å ha passert noen få gatekryss. Inngangen var på motsatt side der vi var. Vi utløste billett og begynte pårundturen.

Her også var det svært mye folk, Mange familien med små barn. Kanskje noen skoleklasser også.

Det første vi studerte var en dieselmotor fra MAN. Den var sikekrt til industriell bruk for å drive ulike maskiner med remdrift. Dette var den vanskeligste mnåten å overføre energi på i gamle dager. Litt bortenfor var en dampmaskin i drift som var koblet til et system med maskiner ved hjelp av beltedrift. Dampmaskinen var i drift, og en operatør forklarte på tysk hvordan maskinene virket.

Det var noe sjarmerende med de lydløse dampmakinene. De bråket ikkelike mye som de moderne maskinene. Men jeg vet ikke om HMS-faktorene ellers var så sikre, med disse åpne maskinene og utildekkede reimene fra akslingene som roterte oppe i taket.

Vi gikk opp trappen til andre etasje. Der gikk vi først inn i et r. Men hvor funksjonell maskinen var, var ikke sikkert.om der det ble vist ulike tyske datamaskiner gjennom tidne. Zuses maskiner var sentralte. Først ble det vist en mekanisk maskin. Mekanikkhåndverket var imponerende men hvor funksjonell maskinene vark, var ikke så sikkert.

Det var vist flere andre maskiner der også, først av rør , så av transistorer og deretter integrerte kretser. Zuse bygde maskinene sine under krigen, og fabrikkene hans ble stadig bombet og ødelagt som et resultat av krigshandlingene. Men han har fått et flott navn i datahistorien, særlig her i Tyskland.

Det var egentlig ikke mye mer en Zuse her. Det kunne vært mer, for eksempel om det Siemens drev med på dette feltet. Utenlandske innslag

manglet fullstendig.

Videre kunne vi se historikken – den tyske – for radio og fjernsyn. Amatørradio ble viet stor oppmerksomhet. Ulike typer radiorør ble vist. Og transistorer. Her var også eksemplarer av Edisons grammafon. Rullen som var preget med lyd.

Det var montert et gammlet fjernsynsstudio her. Det var et imponerende innslag av et gammelt studio – for sort/hvitt fjernsyn, selvfølgelig. Her var det mye hardware for lite kvalitet, - mål ut fra dagens standard. Jeg tenkte på hvor fanntastisk denne utviklingen egentlig har blitt, der jeg gjorde opptak av det gamle studio med mit Sony kamera i HD-format på en 60GB harddisk!!

Vi så her også hvordan tekstilmaskiner var programmert tilå gjøre de mest fantasitske tekstilarbeider. Man kunne tro at dette var gjort for hånd, men her ble det vist at det faktisk var maskiner som gjorde jobbben.

I en annen avdeling var det lokomotiver, tog , togvogn og alt som fulgte med slike ting Faktisk var dette halve museet. To haller, utformet som lokomotivstaller men hver sine dreieskiver på utsiden av den ene fasaden som var utformet som en sirkelsektor mot hver sin dreieskive, var det alle slaget lokomotiver og annet materiell,. Men lokomotiver spesielt. Her var det mange utrolige damplokomotiver. De var imporende i størrelse! Men det måtte være et utrolig slit å holde disse maskinene gående, når en tenker på den manuelle skoflingen av kull fra tendervogn til lokonomitvets brennkammer, eller på varmen i førerhuset, - eller arbeidsmiljøet som sådan der. De hadde neppe holt til dagens HMS.-krav til arbeidsplassene. Men likevel. Togindustrien i Tyskland var sikker oppfattende og viktig for landets utvikling.

Vi fant ikke noe om bilens utvikling her, og der var en stor skuffelse når en tenker på at bilen egentlig ble funnet opp her i Tyskland, av Daimler og Bentz.

Det var også en avdeling for skipsindustri. Men denne var også heller mager. Her kunne det vært bidrag fra

vann. Vi koste oss med en hyggelig servetør. Maten ble imidlertid ikke billig, vi la igjen 105 euro der.

Etter lunchen gikk vi tilbake til hotellet. Ved Brandenborger Tor hadde et videoteam rigget opp en post med 3 kameraer. Det var plassert ut ekstra lyskastere rundt porten som tydet at det var et eller annet fjernsynsopptak på gang. Langs etter gata var det oppstilt et stort antall svarte Merzedeser som tydet på at et eller annet offentlig var på gang. Men hva det kunne være, fant vi ikke ut av.

Deretter rusjet vi tilbake til hotellet for nødvendige dobesøk...

Etter en pause på rommet bestemte vi oss for å taen ny bytur. Det var ikke aktuelt med en heavy kveldsmiddag i dag siden vi hadde brukt så mye penger på riksdagslunchen – som egentlig var en middag i seg selv, Britt ville se på noen severdigheter i nærheten, noen kirker. Jeg var mer sugen på et kafebesøk for en ny runde med kaffe. Det førte til at vi gikk gjennom Lafayette og andre kjøpesenter på jakt etter en passende kafe. Men vi fant ingen og havnet til slutt ved den kirka som Britt ville besøke. Det var den tyske domen med franske kirka like ved. Der var det også et stort konserthus. Alle tre bygningene var vakker og rikt utsmykket med statuer. Jeg kjente meg igjen fra hvite-busseren i 2000. Den gang satt vi på en uterestaurant der og inntok et eller annet spisbart

Vi gjorde nye forsøk på å finne en kafe og endte tilbake i Lafayett-komplekset. Der tok vi en kaffe og en is på en kafe nede i kjelleren. Der var det også et kunstverk av sammenpressede biler. Jeg spurte servetøren om det fantes Merzedeser inne i søylen, men det mente han det ikke var. Det var amerikanske biler der, mente han, for det var en amerikansk kunstner som hadde laget kunstverket. Kunstverket var på sett og vis ganske stilig, selv om en nok må si at det var en smule spesielt.

Etter kaffekosen trakk vi ned i kjelleren på Lafayette-senteret. Der var det en blanding av kafe og utsalg. Jeg har aldri slikt en slik kafe før, Det var en voldsomt utvalg av matvarer og matretter, også eksotisk sjømat.

Vi kjøpte litt frukt og yougurt som jeg tok med meg tilbake til hotellet. Herfra skilte vi lag. Britt gikk og shoppet dameting mens jeg ville tilbake til bokhandelen der jeg kjøpte noe engelske bøker for å undersøke mer hva som var i de øvrige etasjene. Det var et voldsomt utvalg av CD-er, DVD-er og til og med gamle vinylplater! I tillegg var det selvsagt et voldsomt utvalg av tyske bøker av alt mulig slag i flere etasjer. Men siden jeg ikke kan tysk særlig godt, var det lite av interesse der for min del, så jeg forlot omsider bokforretningen og gikk tilbake til hotellet.

Det varte ikke lenge før Britt dukket opp. Da hadde jeg rukket åspise opp en av de fire yogurtene vi hadde kjøpt. Det var litt problematisk å få den i seg uten ei skjei. Men jeg fant en brusopptrekker som jeg skrapte tom begeret med etter at jeg hadde tømt i meg mesteparten av den. Jeg spiste også opp restene av en nøttesjokolade som jeg hadde kjøpt på Værnes og kastet papiret i raskkurven. Jeg tenkte at jeg kunne gjøre det før Britt kom tilbake og kommenterte min sjokoladespising, - som hunmisliker sterkt. Men hun oppdaget det men en gang da hun kom fordi jeg hadde bommet på raskbøtta da jeg kastet papiret. Det lå pågulvet ved siden av, og Britt koste seg sikkert for alt det var verdt da hun plukket opp papiret og la det i raskbøtta samtidig som hun gav meg ei lekse om hvor skadelig sjokoladespisingen min var.

Jeg tok fram PCen og skulle til å jobbe litt, men orket det ikke. I stedet ble jeg sittende å se på en kinesisk nyhetskanal som var lagt opp nesten som en kopi av CNN. Jeg lurte på om kanalen var frittstående i forhold til de kinesiske myndighetene. Den var temmelig åpenhjertig. Men jeg merket meg at reportasjene fra Syria var noe annerledes enn hva jeg var vant til fra andre kanaler. De støttet i vemeneskerettigheter og slik vi fører fra vestlig presse.

Resten av kvelden tilbrakte jeg i baren og nøt min PC og en kopp kaffe...

Onsdag 12.oktober

Vi spiste stdandarforkost på hotel-

let. Britt begynte med sin yougurt-sak og fortsatte med et horn. Jeg begynte med en liten posjon corn flakes. Deretter en risten loff med et speilegg. Ellers har jeg gjerne tatt eggerøre og bacon med to skiver brød. Drikke var kaffe og appelsonjouice.

Servetørene var over oss hele tidenb og fjernet brukte fat og ytet en utmerket service. Kokker stod bak disken og stekte egg som vi kunne få helt ferskt. De viste en utrlig flott profesjon i behandlingen av gjenstene.

Denne dagen skulle vi til tekniske museum. Vi tok undergrunnsbanen U6 fra Friedricher strasse til sjæringspunktet med U7 videre til ?. Der kunne vi se tekniske museum direkte fra undergrunnsternminalen. DC-3-flyet hang fortsatt over bygningen utenfor museet. Vi kom oss bort til museet etter å ha passert noen få gatekryss. Inngangen var på motsatt side der vi var. Vi utløste billett og begynte pårundturen.

Her også var det svært mye folk, Mange familien med små barn. Kanskje noen skoleklasser også.

Det første vi studerte var en dieselmotor fra MAN. Den var sikekrt til industriell bruk for å drive ulike maskiner med remdrift. Dette var den vansligste mnåten å overføre energi på i gamle dager. Litt bortenfor var en dampmaskin i drift som var koblet til et system med maskiner ved hjelp av beltedrift. Dampmaskinen var i drift, og en operatør forklarte på tysk hvordan maskinene virket.

Det var noe sjarmerende med de lydløse dampmakinene. De bråket ikkelike mye som de moderne maskinene. Men jeg vet ikke om HMS-faktorene ellers var så sikre, med disse åpne maskinene og utildekkede reimene fra akslingene som roterte oppe i taket.

Vi gikk opp trappen til andre etasje. Der gikk vi først inn i et r. Men hvor funksjonell maskinen var, var ikke sikkert.om der det ble vist ulike tyske datamaskiner gjennom tidne. Zuses maskiner var sentralte. Først ble det vist en mekanisk maskin. Mekanikkhåndtverket var imponerende men hvor funksjonell maskinene vark, var ikke så sikkert.

Det var vist flere andre maskiner

En annen avdeling som var ganske morsom og kreativ, var produksjon av smykker. Ulike maskiner til dette var vist. Her var også en Workshop der det arbeidet mange med å lage smykker. Her var både eldre og ungdommer i skjønn forening. Dette virket som en virkelig vellykket satsing.

Det var en relativt stor avdeling for trykkmaskiner her også. Men Gutenberg maskiner og hans historie var merkelig nok ikke med. Det burde det absolutt være. Boktrykkens vugge lå vel i Tyskalnd med Gutenberg revolusjonerende presse som bestod av enklebokstaver satt sammen i satskasser som deretter ble brukt til å trykke på papir.

En lliten avdeling for papirproduksjon var det også. Den var utformnet som en worklab men en mini papirmaskin. Masse tomme kar og papirbiter som hang på tør overalt i rommet viste at det hadde nylig vært aktivitet her, - kanskje som et ledd i et studium.

Etter hvert ble vi mett av inntrykk, tok oss en kopp kaffe og stavet oss tilbake til nærmeste undergrunnsstasjon og tok undergunnen hjem til hotellet.

Etter en liten pause på hotellet kjøpte vi billetter til en av elvebåtene for å få ensigh-seeing på kanalene. Etter å ha sjekket med informasjonsskranken på hotellet fant vi ut at det var en båtaggang rett ved hotellet som vi kunne bruke. Det varte derfor ikke lenge før vi hadde funnet oss seter på øvre dekk på en kanalbåt og turen kunne starte. Det var litt surt i været, så vil lurte på hvor lenge vi ville bli sittende der oppe på øverste dekk som var i det fri. Under var den en lukket salong med servering vi kunne trekke ned til dersom vi ønsket det.

Vi la ut fra land og begynte ferden langssetter kanalen. Den første broen var svært lav. Førerhhuset til skipsføreren kunne dersom senke seg ned til bare en meters høyde for at den ikke skulle komme bort i brokarene., Det var en luke i taket på førerhuset, og hode til skipsføreren stakk opp gjennom luka i taket på førerhuset da det var senket ned. Det så en smule komisk ut, men så snart han hadde passert broen, heiste han opp øvre del

av førerhuset til full høyde."

Båten kjørte først opp gjennom det som var det tidligere øst-Tyskland. Deretter snudde båten og kjørte tilbake og videre langssetter vannkanalen. Vi fulgte kanalenhelt opp til den nye Bahnhosstationen der den snudde. Da gikk vi under dekk og fikk oss en kopp varm kaffe, Jeg hadde fått meg en liten øl på øvre dekk. Da glasse var tømt, datt det i dørken av vinden og ble knust.

Det var høyttalere om bord som fortalte om de ulike severdighetene. Det ble gitt kommentarer både på tysk og engelsk, Men vimerket oss at den tyske versjonen var mye mer fyldig enn den engelske.

. Etter en liten pause på hotellet satte vi kursen for neste musen som var på museumsøya ?? . Jeg var i lite form til å vandre rundt om i museum akkurat da, så vi gikk forbi køen til museet og fant en indisk restaurant vi tok i på. Det gjorde ve mest for dobesøket, men vi endte opp med at vi studerte menyene. Der valte vi hver våre indiske retter som lunsj-retter

Deretter satte vi kursen tilbake til museet. Men da var billetter til museet utsolgt. Vi fortsatte da til neste museum som var Pergamon- museet. Der fikk vi billetter etter å ha stått litt i kø.

Dette museet var utrolig massivt. Det berettet om en sivilisasjon i Tyrkia 2-300 år før Kristus. Sivilisasjonen her var svært avansert med fantastisk kunst i form av statuer og byggerk. Spesielt hadde de en vannforsyndig der de brukte vannrør som kunne settes under trykk. Dette gav byen en god og sikker vannforsyning.

Jeg har aldri hatt sans for slike museum av gamle ting. Men jeg blir likevell slått av beundring over hva jeg ser her. Kunsten er gammel, de laget like flotte skulpturer i forgagne tider som de har gjort i senere tid, slev om at man kan anta at verktøyet den gang ikke var like gode som de er nå. Tenk på hva sivilisasjonen kunne ha utviklet seg til dersom vi hadde unngått alle disse gale fyrstene, krigsherrene, kongene og keiserne som førte de fatale krigene sine og som ødela så veldig for folk flest!

Telefonen til Britt ringte. Det var Ida Marie som fortalte at bilen var borte. De hadde satt den fra seg på en parkeringsplass like ved der Frode bor i den tro at det ikke var kontroll der. Det var riktignok et skilt som forklarte at det kun var en times parkering der, men de trodde ikke at det var noen som kontrollerte dette. Nå var bilen borte, og de trodde at den vår stjålet.

Jeg forsikret Ida Marie om at den bilen ikke lar seg så lett stjele. Jeg trodde heller at den var tauet inn siden de visste at den stod på et sted der de ikke kunne parkere mer enn en time. Hun lovte å sjekke dette og ringe tilbake.

Etter museumsbesøket dro vil tilbake til hotellet og sovnet...

Jeg hadde ikke hørt noe mer fra Ida Marie eller Frode, så jeg ringte dem om spurte hvordan det gikk med bilen. De hadde ikke gjort noe, fordi de mente at Trafikketaten hadde stengt for dagen og at det da ikke var mulig å ringe dem. Derfor hadde de ikke engang forsøkt å gjøre det. Jeg fortalte dem at jeg ville ha sjekket hvor det hadde blitt av bilen. Hvis den hadde blitt tauet inn, var det bare å ringe til Falken eller Viking for å høre, siden det var temmelig sikker at det var dem som hadde gjort det.. Dersom det er mistanke om at den var stjålet, ville jeg har ringt til politiet og forhørt meg om det. De lovte at de skulle prøve. Men etter en tid hørte jeg fortsatt ikke mer fra dem, så jeg ringte tilbake igjen. Da fortalte Frode at politiet hadde sagt at de skulle se etter bilen.

Senere på kvelden tok vi heisen ned til restauranten Da kom det en tekstmelding fra Ida Marie at politiet hadde ringt og fortalt at bilen stod hos Viking. Jeg ringte henne, og da fortalte hun at hun hadde vært til avhør hos politiet i et avhørsrom om bilen og fått frigjort den hos Viking. Politiet hadde funnet den på lister de hadde og tatt kontakt med Ida Marie.

Vi spiste middag og var lettet over at bilen var kommet til rette. Nøklene våre var i bilen, og Britt var redd for at de kunne bruke nøklene og låse seg opp hjemme hos oss og rane oss fullstendig. Men nå var det altså ingen

fare for det, heldigvis.

Seneresendte Ida Marie en tekst-melding som fortalte at hun hadde brakt bilen til Marsveien. Hun ville ikke komme på Værnes å hente oss på fredag, så vi måtte ta bussen inn til byen, fortalte hun. Jeg svarte og sa at det var ok, og roste henne for at hun var så flink til å ordne opp.

Torsdag 13. oktober 2011

Dagen begynte med en standard-frokost på hotellet. Deretter bestemte vi oss for å besleke fjernsynstårnet på Alexanders Platz. Vi håpet at det ikke var så lang kø for å få billetter dersom vi var tidligere ute enn sist. Vi spasserte dit siden billetten med banene hadde gått ut. Da vi kom fram, var køen lengre enn sisl. Jeg ville gi opp med det samme, men Britt mente at vi måtte gjøre det. Vi stod en halv time i kø og fikk billetter nr 802. Da var det en ventetid på en time i å komme opp i tårnet. Vi slo i hjel tiden med å ta en kopp kaffe på en kafe i nærheten.

Da klokka nærmet seg 1150, trakk vi inn i resepsjoen og opp i andre etasje der inngangen til tårnet var. En gruppe samlet seg foran en sper-ring. Dette var vel den gruppen som skulle slippes gjennom nå. Ei myndig og frodig dame dirigerte trafikken. Omsider lot hun oss forbi første sper-ring. Da gikk vi forbi en skranke der bagasjen ble sjekket. En ung mann gikk gjennom sekken min, fant juicen til Britt og mente at dette kunne vi ikke ha med opp. Jeg gav tegn mot en søppelsekk han hadde ved siden av seg og han forsto at det var greit å kaste den der. Britt skar litt grimaser, men ikke verre enn at hun innfant seg med det.

Vi fortsatte videre til neste hin-der. Det var en maskin som scannet billetten for å slippe folk gjennom. Deretter gikk vi inn i selve tårnfoten. Der var det to heiser som gikk opp til selve tårnet. Det var to køer foran heisen, en for VIP-folk og en for oss andre. Køen for oss andre var lang. Heisene kunne ta bare ti personer, så det tok tid til det ble vår tur for å bli med. Heisene var manuelt operert. Det var mest for å håndtere trafikken enn å trykke på knappene. Heisefør-

eren var en festlig mann som gav en orientering om tårnet og heisen på vei opp. Dette var det største frittstående bygget i Eurpoa, fortalte han. Heisen var blant de raskeste. Han gasv en mengde tekniske detaljer jeg ikke fikk med meg.

Da vi kom på toppen og gikk ut av heisen, kom vi inn i en utsiktsplat-tform. Det var svært mange men-nesker her. På ulike posisjoner rundt plattformen var det forklarende plakater som forklarte hva vi så. Her var det mulig å bruke store kikkerter også, men vi så ikke at noen brukte dem da vi var der. Været var flott denne dagen. Men over horisonten var det en dis som gjorde at vi egen-tlig ikke så veldig klart av hva som var på avstand. Jeg tok bilder og litt film fra livet på bakken. Båtene gikk på kanalene, togene på jernbanen og bilene på veiene. Det slo meg med undring at biltrafikken var liten her midt i sentrum Igjen ser man med stor tydelighet betydningen av det offentlige trafikksystemet her i Berlin. Det fører til at det er lite biler i gatene i sentrum

Etter å ha beundret utsikten en stund, sjekket vi med muligheten for lunch i restauranten. Det var en booking-desk ved trappen opp til restauranten, og der fikk vi vite etter litt språklig fomling at det var ledig et bord for to. Vi booket inn og gikk opp trappen.

I etasjen over var det en roterende skive utenfor for et fast golvdekke innerst. Alle bordene var plassert på den roterenbde skiven.